

(Austria) wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten a Wirtschaftskammer Österreich, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 141 WE i art.1 dyrektywy Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet (Dz.U. L 45, str. 19), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes; P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, J.-P. Puissechet (sprawozdawca) i J.N. Cunha Rodrigues, prezesi izb; R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr and R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał dnia 8. czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Korzyść, która przysługuje osobom odbywającym zasadniczą służbę wojskową lub obowiązkową służbę zastępczą z możliwością jej dobrowolnego przedłużenia, a polegająca na uwzględnieniu stażu w tej służbie przy obliczaniu wysokości odprawy, do której osoby te mogłyby być następnie uprawnione, należy traktować jako składnik ich wynagrodzenia w rozumieniu art. 141 WE.
- 2) Art. 141 WE i dyrektywa Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet, nie stoją na przeszkodzie wliczaniu do stażu pracy, od którego zależy wysokość odprawy, okresów zasadniczej służby wojskowej lub obowiązkowej służby zastępczej odbywanej głównie przez mężczyzn, przy jednoczesnym niewliczaniu do stażu pracy okresów urlopu rodzicielskiego, z którego korzystają najczęściej kobiety.

(¹) Dz.U. C 202 z dnia 24. sierpnia 2002 r.

Wyrok Trybunału

(trzeciej izby)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-333/03, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Brak transpozycji dyrektywy 98/50/CE — Przeniesienie przedsiębiorstwa — Utrzymanie praw pracowniczych)

(2004/C 190/05)

(Język postępowania: francuski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-333/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M.-J. Jojczy) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), której przedmiotem jest

stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 98/50/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. zmieniającej dyrektywę 77/187/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części zakładów (Dz.U. L 201, str. 88), lub, w każdym razie, nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, pełniący funkcję prezesa trzeciej izby, sędziowie R. Schintgena i N. Colneric (sprawozdawca), rzecznik generalny L. A. Geelhoed, sekretarz R. Grass, wydał 10 czerwca 2004 wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 98/50/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. zmieniającej dyrektywę 77/187/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części zakładów, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy przedmiotowej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

Skarga wniesiona dnia 23 marca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-150/04)

(2004/C 190/06)

Dnia 23 marca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Danii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez R. Lyala i S. Tams, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż poprzez uchwalenie i utrzymanie w mocy systemu ubezpieczeń na życie i emerytur, według którego prawo do odliczeń i zwolnień podatkowych (§ 18 i 19 ustawy o opodatkowaniu emerytur) obejmuje wyłącznie składki uiszczane w ramach umów zawartych z funduszami emerytalnymi z siedzibą w Danii, co oznacza, iż tego typu ulgi podatkowe nie obejmują umów zawartych z funduszami emerytalnymi z siedzibą w innych Państwach Członkowskich (§ 53A i 53B), Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniu zawartym w art. 39, 43, 49 i 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

2. obciążenie Królestwa Danii kosztami niniejszej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty:

Ustawodawstwo duńskie dotyczące odliczeń obejmujących składki na ubezpieczenie na życie i emerytury jest sprzeczne z postanowieniami Traktatu WE dotyczącymi swobodnego świadczenia usług, swobody przepływu pracowników oraz swobody przedsiębiorczości, jak również swobody przepływu kapitału i nie znajduje uzasadnienia w nagłych potrzebach interesu publicznego w świetle orzecznictwa Trybunału.

Swoboda przepływu usług (art. 49 WE)

Brak prawa do odliczeń i zwolnień podatkowych w zakresie składek na zagraniczne fundusze ubezpieczeń emerytalnych skutkuje tym, iż powstrzymuje ubezpieczonych zamieszkałych w Danii przed zawieraniem umów emerytalnych z funduszami emerytalnymi posiadającymi siedzibę w innych Państwach Członkowskich niż Dania. Stąd zagraniczne fundusze emerytalne są de facto pozbawione możliwości świadczenia swych usług na duńskim rynku. W ten sposób wymóg siedziby stanowi ograniczenie prawa do swobodnego świadczenia w Danii usług pochodzących z innych Państw Członkowskich.

Swobodny przepływ pracowników i swoboda przedsiębiorczości (art. 39 i 43 WE)

Duńskie przepisy, zgodnie z którymi składki na zagraniczne fundusze emerytalne nie mogą być przedmiotem odliczenia podatkowego uderzają w szczególności w pracowników i przedsiębiorców z innych Państw Członkowskich. Pracownicy i przedsiębiorcy, którzy przenoszą się do Danii, a którzy są już ubezpieczeni w funduszach emerytalnych innych Państw Członkowskich, są zmuszeni do zawarcia nowych umów emerytalnych z funduszami emerytalnymi, mającymi siedzibę w Danii, celem uzyskania takich samych korzyści podatkowych, z jakich korzystają pracownicy, którzy zawarli umowy emerytalne w Danii.

Swobodny przepływ kapitału (art. 56 WE)

Wymóg, aby fundusz emerytalny miał siedzibę w Danii, będący przesłanką uzyskania ulgi podatkowej przez ubezpieczonego będzie powstrzymywać osobę ubezpieczającą się przed zawieraniem umowy z funduszem emerytalnym posiadającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim. W ten sposób duńskie przepisy stanowią ograniczenie dla swobody przepływu kapitału, jakim są wpłaty i wypłaty wynikające z umów emerytalnych.

Kwestia potrzeb interesu publicznego

– Skuteczna kontrola podatkowa

Kwestia zapewnienia skutecznej kontroli podatkowej, na którą powołał się rząd duński, nie może stanowić uzasadnienia dla

duńskich przepisów dotyczących ulg, które stanowią ograniczenie wyżej cytowanych swobód. Przepisy te są sprzeczne z zasadą proporcjonalności, albowiem skuteczna kontrola podatkowa oraz zapobieganie unikaniu płacenia podatków mogą być zagwarantowane za pomocą środków, które są mniej restrykcyjne od duńskich zasad, jak dla przykładu żądanie od podatnika koniecznych informacji jako warunku dla uzyskania ulgi podatkowej lub współpraca z organami podatkowymi w innych Państwach Członkowskich zgodnie z dyrektywą Rady 77/799/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich i pośrednich.

– Spójność systemu podatkowego

Orzecznictwo Trybunału uznaje, że wymóg spójności systemu podatkowego pozwala na Państwu Członkowskiemu na opodatkowanie kwoty, jaką wypłaca się z funduszu emerytalnego, pod warunkiem, że przyznaje ono prawa do ulg podatkowych obejmujące składki wpłacone w innym Państwie Członkowskim.

Jednocześnie musi istnieć spójność z punktu widzenia danego podatnika oraz ścisły związek między prawem do ulgi obejmującej składki a opodatkowaniem wypłat.

Symetria między traktowaniem z punktu widzenia podatkowego wpłat i wypłat zarówno w ramach krajowych, jak i zagranicznych funduszy przez to, iż w przypadku funduszy krajowych prawem do odliczenia lub zwolnienia objęte są wpłaty, podczas gdy wypłaty są opodatkowane, zaś w przypadku zagranicznych funduszy nie istnieje prawo do odliczenia, ale za to wypłaty nie są opodatkowane, jest zdaniem Komisji niewystarczająca.

Ulgi podatkowe, jakie przyznaje się funduszom emerytalnym założonym w ramach krajowego systemu ubezpieczeń emerytalnych polegają przede wszystkim na odroczeniu opodatkowania wpłat stanowiących składki emerytalne. Odroczenie opodatkowania pociąga za sobą to, iż krajowe fundusze emerytalne są wyjątkowo atrakcyjne, nawet jeśli wypłaty zostaną później opodatkowane. Dla zagranicznych funduszy emerytalnych fakt, iż istnieje taka symetria opodatkowania, w żaden sposób nie równoważy brakujących ulg podatkowych.

Dania powinna przyznać, że fundusze emerytalne w ramach systemów emerytalnych ustanowionych w innych Państwach Członkowskich powinny korzystać z takich samych ulg podatkowych co krajowe fundusze emerytalne. Jedyne w przypadku, gdyby Dania nie miała prawa opodatkowywania wypłat emerytury zasadne byłoby wzięcie pod uwagę kwestii spójności systemu podatkowego. Jednocześnie Dania może opodatkować wszystkie wypłaty dokonywane na rzecz ubezpieczonego zamieszkałego w Danii bez względu na to czy fundusz ma siedzibę w Danii, czy też za granicą. Dania traci to prawo jedynie wtedy, gdy ubezpieczony przeniesie swoje miejsce zamieszkania do innego kraju.

Ponadto Komisja uważa, że nie istnieje niezbędna spójność duńskiego systemu, skoro Dania podpisała umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania z szeregiem państw, co oznacza, że nie osiągnięto spójności w ramach systemu podatkowego z punktu widzenia danego podatnika w sensie ścisłej zależności między odliczeniem obejmującym składki a opodatkowaniem wypłat.

Umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte na podstawie umowy modelowej OECD gwarantują, iż wypłaty emerytur nie zostaną opodatkowane zarówno w państwie, gdzie zamieszkuje ubezpieczony, jak i w państwie, gdzie ma siedzibę fundusz emerytalny. Z umów wynika, że wypłaty z funduszy emerytalnych podlegają opodatkowaniu w państwie, gdzie osoba pobierająca emeryturę ma miejsce zamieszkania. Oznacza to, że Dania zrezygnowała z prawa opodatkowywania wypłat z funduszy emerytalnych mających siedzibę w Danii. Taka sytuacja ma miejsce bez względu na to czy wpłaty na poczet emerytury stanowiły przedmiot odliczeń podatkowych w Danii, czy też nie. Z drugiej strony Dania ma prawo opodatkowania wszystkich wypłat z funduszy emerytalnych na rzecz ubezpieczonych, którzy zamieszkują w Danii, nawet jeśli wpłaty zostały dokonane w jednym z państw, będących sygnatariuszami umowy.

W innych umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte są postanowienia, które dają ubezpieczonemu możliwość odliczenia składek na zagraniczne fundusze emerytalne. Osoby przeprowadzające się do Danii z jednego z tych krajów mogą w ten sposób pozostać w funduszach emerytalnych ich kraju pochodzenia i odliczyć składki na fundusze od dochodu podlegającego opodatkowaniu w Danii. Stąd postanowienia dotyczące ulg, zawarte w tych umowach, udowadniają, iż duńskie przepisy dotyczące braku prawa do odliczeń obejmującego składki na zagraniczne fundusze emerytalne są niekonsekwentne.

(¹) Dz.U. L 336, str. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof, wydanego dnia 18 marca 2004, w sprawie Finanzamt Heidelberg przeciwko iSi internationale Sprach- und Studienreisen GmbH

(Sprawa C-200/04)

(2004/C 190/07)

Dnia 5 maja 2004 do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia

w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof wydanego dnia 18 marca 2004 w sprawie Finanzamt Heidelberg przeciwko iSi internationale Sprach- und Studienreisen GmbH.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy specjalny system dla biur podróży ustanowiony w art. 26 dyrektywy 77/388/EWG (¹) stosuje się również do działalności organizatorów tak zwanych „High-School-Programme” i „College-Programme” obejmujących pobyt za granicą trwający od trzech do dziesięciu miesięcy, które są oferowane uczestnikom przez organizatorów działających we własnym imieniu, a w celu ich zapewnienia korzysta się ze świadczeń innych podatników?

(¹) Dz.U. L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Landgericht Frankfurt am Main, wydanego dnia 28 kwietnia 2004 r., w sprawie Gebrüder Stolle GmbH & Co.KG przeciwko Heidegold Geflügelspezialitäten GmbH

(Sprawa C-203/04)

(2004/C 190/08)

Dnia 7 maja 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Landgericht Frankfurt am Main, wydanego dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie Gebrüder Stolle GmbH & Co. KG przeciwko Heidegold Geflügelspezialitäten GmbH.

Landgericht Frankfurt am Main zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 10 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1538/91 z dnia 5 czerwca 1991 r. (normy handlowe w odniesieniu do drobiu) (¹) należy dokonywać w ten sposób, że określenie „kontrolowany wychów” na etykietce określonej w art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 79/112/EWG jest oznaczeniem rodzaju hodowli w rozumieniu art. 10 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1538/91?

(¹) Dz.U. L 143, str. 11.